

И тати разказа за дивитѣ жеравчета. Ловецѣтъ дръпна кучето си и така изплашенитѣ до смъртъ животинки бѣха оставени на мира.

Тази случка направи на всички много силно впечатление. Когото срѣщнѣхме, ние все му я разказвахме.

Мина есенѣта. Обрахме царевицитѣ. Мина и гроздобера. Изобрахме кукурузищата и насѣхме житото. Падна снѣгъ.

Жеравченцата, които вече бѣха станали голѣми, прибрахме на топло въ зимника. Пускахме ги само отъ време на време — въ нѣкой топълъ день.

Така мина зимата. Стопи се снѣгѣтъ и дойде пролѣтъта.

Дворѣтъ пакъ се оживи отъ веселото крѣкане на кокошки, патки, гжски, отъ мученето на телета и крави. Седемтѣ диви жеравчета сѣщо така вече излѣзоха отъ зимника — на свѣтло въ двора. Тѣ отдавна, още въ началото на есенѣта, бѣха напустнати отъ майка си, но не се прѣснаха, а продължиха да си ходятъ все заедно: проточени въ една редица. Точно едно задъ друго, тѣ обикаляха изъ двора, слизаха въ рѣката къмъ дълбокия виръ и тамъ прекарваха дълго. Следъ това, като огладнѣха, пакъ се връщаха и почваха да обикалятъ около хамбара за храна.

Единъ день се случи нѣщо неочаквано.

Този день бѣше по-слънчевъ отъ другитѣ: първиятъ истински пролѣтенъ день. Изведнажъ високо въ небето, къмъ югъ, се показа ято прелетни птици: наредени въ видъ на жгълъ, тѣ летѣха къмъ северъ. Малко следъ като се показаха, се зачу единъ далеченъ и едва уловимъ крясъкъ — по-скоро нѣкакво: крр-крр-крр! — монотонно, напѣвно, почти жално.

Отъ югъ вече се връщаха тия, които миналата есенъ бѣха оставили нашитѣ краища, за да идатъ и търсятъ топло въ други страни.

И отъ нашиятъ дворъ се разнесе сѣщиятъ крясъкъ, сѣщото крѣкане. Отъ земята се вдигнаха седемъ чифта крила — отначало тежко и трмаво, но после по-леко и по-плавно. Тѣзи бѣгълци бѣха нашитѣ седемъ диви жерави. Безъ да престанатъ да крякатъ, тѣ се понесоха нагоре и на северъ подиръ своитѣ другари, докато най-сетне се изгубиха отъ погледа ни.

Д. Симидовъ

УМНАТА ТЕМЕНУЖКА

— Моля ти се, мила дружке, малка горска теменушке, — сбъркахъ пжтя си въ гората, какъ да слѣза въ долината?

Тя обърна лицето по посоката, кждето пеперудчица летѣше. — Тамъ и моятъ пжтъ вървѣше.

Н. Джеровъ